

L'Unicorn Poruc

Era una tarda de tardor quan els raigs del sol s'amagaven darrere les muntanyes del Bosc Etern, i les fulles grogues i vermelles dansaven suaument fins a terra.

Allà, a la vora d'un rierol cristal·lí, vivia en **Llamp**, un unicorn jove de pelatge blanc com la neu i una banya daurada que brillava com una estrella. Però en Llamp tenia un secret que l'avergonyia molt: tenia por de gairebé tot. Por dels llamps –sí, ja és una mica irònic, ho sap–, por de la foscor, por dels sorolls estranys i, sobretot, por de conèixer gent nova.

El seu millor amic era la **Margarida**, una granota xerraire de color verd maragda que sempre portava un paraigua vermell, tant si plovia com si no. La Margarida era atrevida i valenta, i sovint intentava animar en Llamp a explorar el bosc. "El món és gran i meravellós, Llamp! No te'l pots perdre des d'aquí arrecerat!", li deia sempre.

Una mica més amunt del rierol vivia el **senyor Bolet**, un vell savi de barba blanca i barret de color taronja que coneixia tots els secrets del Bosc Etern. Portava anys observant en Llamp des de la seva casa feta d'arrels i pedres molsoses, i sabia molt bé el que li passava per dins.

I després hi havia la **Ventisca**, una guineu astuta de cua peluda i ulls color mel que acabava d'arribar al bosc des de terres llunyanes. Ningú no la coneixia gaire, i ella tampoc no semblava tenir gaires ganes de fer amics... o això és el que tothom creia.

Tot va canviar aquella mateixa tarda, quan un crit llarg i agut va travessar el bosc de banda a banda.

En Llamp va donar un bot tan gran que gairebé va caure al rierol. La Margarida va deixar caure el paraigua. El senyor Bolet va sortir de casa seva amb els ulls ben oberts. I la Ventisca, que passava per allà de casualitat, es va quedar immòbil enmig del camí.

El crit venia del cor del bosc, del lloc més fosc i més profund, aquell indret on mai no hi arribava la llum del sol i on –segons deien– no hi havia entrat ningú des de feia cent anys.

– Ha desaparegut la llum del Bosc Etern – va dir el senyor Bolet amb veu greu, mirant tots quatre un per un –. Algú l'ha robada. I si no la recuperem abans que surti la lluna... el bosc s'apagarà per sempre.

Tots van mirar en Llamp. Perquè tothom sabia, tot i que ell mai no s'ho havia cregut del tot, que la banya d'un unicorn era l'única cosa capaç d'il·luminar el camí en la foscor absoluta.

En Llamp va empassar saliva.

– Jo... jo tinc por de la foscor – va dir en veu molt baixa.

– Ho sabem – va respondre la Margarida, agafant-li la pota amb la seva maneta verda –. Per això ho has de fer tu.

En Llamp va mirar el cor del bosc. Les ombres s'enfilaven pels troncs dels arbres com dits llargs i freds, i el vent xiulava entre les branques com si el bosc mateix estigués plorant.

– D'acord – va dir finalment, amb una veu tan petita que gairebé no se sentia –. Però... vindreu amb mi?

– Ni un pas enrere – va dir la Margarida, recollint el paraigua del terra.

La Ventisca va fer una pausa, va mirar cap a un altre costat, i finalment va sospirar.

– Bé. Tampoc no tenia res millor a fer aquesta tarda.

El senyor Bolet va somriure per sota dels bigotis i va agafar el seu bastó d'alzina.

– Endavant, doncs.

Els quatre van endinsar-se al bosc. A mesura que avançaven, la llum del cel s'anava apagant fins que tot va quedar negre com la tinta. En Llamp notava el cor bategant-li molt de pressa, tan fort que li semblava que tothom podia sentir-lo.

– Respira – li va xiuxiuejar la Margarida des del costat.

En Llamp va tancar els ulls un moment. Va respirar fondo. I quan els va tornar a obrir, va veure que la seva banya havia començat a brillar, suaument, com una espelma enmig de la nit.

– Oh! – va exclamar la Ventisca, i per primera vegada la seva veu va sonar sorpresa de debò.

La llum daurada s'escampava pels voltants i revelava el camí entre les arrels i les pedres. Els arbres ja no semblaven tan amenaçadors. Les ombres es retiraven com ones que tornen cap a la mar.

– Sempre ha estat aquí, la teva llum – va dir el senyor Bolet amb calma –. Només necessitava una mica de por per despertar-se.

En Llamp no va entendre del tot aquelles paraules, però va continuar caminant.

Al cap d'una bona estona, van arribar a una clariana on hi havia una pedra enorme i negra, diferent de totes les altres del bosc. Era llisa i freda, i al bell mig hi havia una escletxa fina d'on sortia una llum tènue i tremolosa, com si estigués atrapada a dins.

– La llum del bosc – va murmurar el senyor Bolet –. L'ha empresonada el Mal Vent. Un ésser sense forma ni cos que s'alimenta de la foscor dels altres. Si algú té por, el Mal Vent es fa més fort.

En aquell moment, un brunzit fosc va omplir la clariana. L'aire es va tornar gelat. I una veu sense boca va parlar des de tots els racons alhora:

– *Quina llum tan petita... i quin unicorn tan poruc. Marxa d'aquí. Saps molt bé que no ets capaç de res.*

En Llamp va notar les cames tremolant. La seva banya va parpellejar.

– No l'escoltis – va dir la Ventisca, i la seva veu va sonar diferent, més tova –. Jo... jo també tinc por, saps? Per això vaig marxar de les meves terres. Tenia por de tot el que estimava. – Va fer una pausa –. Però aquí soc. I tu també.

En Llamp la va mirar sorprès. La guineu astuta i freda tenia els ulls brillants.

La Margarida li va agafar la pota una altra vegada.

– Nosaltres som aquí.

El senyor Bolet va assentir en silenci.

I en Llamp, amb el cor bategant-li com un tambor, va fer un pas endavant. Després un altre. I un altre. La seva banya brillava cada vegada més, fins que la llum daurada va omplir tota la clariana com si hagués sortit el sol de cop.

El Mal Vent va llançar un crit agut i sec, i es va dissoldre en l'aire com boira quan arriba la calor.

La pedra negra es va esquarterar pel mig. I la llum del Bosc Etern, càlida i daurada, va sortir disparada cap amunt i es va escampar per tot el bosc, fins als últims racons, fins a les últimes fulles, fins al darrer bri d'herba.

Quan van tornar a la vora del rierol, el bosc brillava com mai. Les estrelles es reflectien a l'aigua i els grills havien tornat a cantar.

– Ho has aconseguit – va dir la Margarida, somrient d'orella a orella.

– Ho hem aconseguit – la va corregir en Llamp.

El senyor Bolet va seure sobre una pedra i va encendre la seva pipa de fusta.

– Ara ja ho saps, Llamp. La valentia no és no tenir por. La valentia és fer el que has de fer, tot i tenir-ne.

En Llamp ho va pensar una estona. Després va mirar la Ventisca, que s'havia assegut una mica apart, com sempre.

– Vols quedar-te al bosc? – li va preguntar.

La guineu va arrugar el nas com si la pregunta li semblés una mica absurda.

– Bé – va dir finalment –. Suposo que el bosc no és tan mal lloc.

I aquella nit, per primera vegada en molt de temps, en Llamp va dormir sense escoltar cap soroll estrany. O potser sí que en va sentir algun, però ja no li va semblar tan terrible.

Perquè sabia que, fos el que fos, no estava sol.

Fi